

Ed.

154. Frumvarp til laga

[125. mál]

umum breyting á lækna­lögum nr. 80 23. júní 1969.

(Lagt fyrir Alþingi á 94. löggjafarþingi 1973.)

1. gr.

1. gr. hljóði svo:

Rétt til þess að stunda lækningar hér á landi og kalla sig lækni hefur sá einn, sem til þess hefur fengið leyfi heilbrigðisráðherra.

2. gr.

2. grein hljóði svo:

Leyfi samkvæmt 1. gr. skal veita þeim, sem lokið hefur prófi frá lækna­deild Háskóla Íslands svo og framhaldsnámi í sjúkrahúsi eftir reglum, sem lækna­deild setur og heilbrigðisráðherra staðfestir.

Framhaldsnámi, samkvæmt 1. málsgrein, skal lokið hér á landi eða erlendis við sjúkrahús, sem fullnægir skilyrðum heilbrigðisstjórnar og lækna­deildar Háskóla Íslands.

Þeir einir geta hlotið ótakmarkað lækningaleyfi sem hafa til þess með­mæli lækna­deildar Háskóla Íslands og landlæknis. Heimilt er að synja manni um lækningaleyfi, ef önnur málsgrein 68. gr. almennra hegningarlaga á við um hagi hans.

Með­mæli samkvæmt ofanrituðu er óheimilt að veita, ef einhverjum með­mælanda er kunnugt um andlega ágalla hjá umsækjanda, sem gera mundu hann óhæfan til læknisstarfa.

Ráðherra er heimilt að gera það að skilyrði fyrir ótakmörkuðu lækningaleyfi, að umsækjandi hafi gengt starfi við heilsugæslustöð í allt að sex mánuði að námi loknu.

3. gr.

3. grein hljóði svo:

Ráðherra getur veitt manni, sem lokið hefur sambærilegu prófi og um getur í 2. grein, lækningaleyfi (takmarkað eða ótakmarkað) og þar með rétt til þess að kalla sig lækni hér á landi enda uppfylli hann skilorð 2. greinar að öðru leyti.

Læknadeild Háskóla Íslands getur sett það skilyrði fyrir meðmælum sínum, að umsækjandi sanni fyrir henni, að próf hans sé sambærilegt að gæðum, við próf frá deildinni.

4. gr.

4. grein hljóði svo:

Ef nauðsyn krefur, má ráðherra, eftir meðmælum landlæknis, fela læknanemum að gegna tilgreindum læknisstörfum um stundarsakir og hefur viðkomandi þá lækningaleyfi, meðan hann gegnir þeim störfum.

5. gr.

1. mgr. 7. greinar hljóði svo:

Læknar eru skyldir til að láta hinu opinbera í té vottorð um sjúklinga, er þeir hafa eða hafa haft undir höndum, er slíkra vottorða er almennt krafist, vegna viðskipta sjúklinganna við hið opinbera og ber þeim að fara nákvæmlega eftir öllum fyrirmælum um gerð vottorðanna. Sama skylda hvílir á sjúkrahúsum og öðrum tilsvarendi stofnunum. Heimilt er að senda landlækni einum vottorðið sem trúnaðarmál, ef ástæða þykir til vegna ákvæða 10. gr.

6. gr.

4. mgr. 10. greinar hljóði svo:

Ákvæði þessi gilda einnig um annað starfsfólk í heilbrigðisþjónustunni, eftir því sem við getur átt.

7. gr.

Síðari málsgrein 12. greinar hljóði svo:

Ákvæði þessi gilda einnig um þá, sem takmarkað lækningaleyfi hafa svo og um annað starfsfólk í heilbrigðisþjónustunni, og viðkomandi stéttarfélag, eftir því sem við getur átt.

8. gr.

13. grein falli burtu og númer annarra greina breytist í samræmi við það.

9. gr.

14. grein verði 13. grein og hljóði svo:

Allir, sem lækningaleyfi hafa, skulu háðir eftirliti landlæknis. Ber honum að gæta þess, að þeir haldi ákvæði þessara laga og önnur ákvæði í heilbrigðislöggjöf landsins. Hann má heimta af þeim skýrslur viðvikjandi störfum þeirra og heilbrigðismálum, sem hann telur nauðsynlegar, og að þeir haldi þær bækur, sem eru nauðsynlegar til skýrslugerðarinnar.

Ákvæði þessi skulu einnig gilda um annað starfsfólk í heilbrigðisþjónustunni eftir því, sem við getur átt, svo og um hvers konar heilbrigðisstofnanir.

10. gr.

Upphaf 3. tl. 15. greinar hljóði svo:

„ef einhver,“

11. gr.

1. mgr. 18. greinar hljóði svo:

Brot gegn ákvæðum laga þessara varða sektum allt að kr. 500 þúsund, sviptingu lækningaleyfis eða fangelsi, nema þyngri refsing liggji við eftir öðrum lögum.

12. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Athugasemdir við lagafrumvarp þetta.

Frumvarp það, sem hér er lagt fram um breyting á lækna­lögum nr. 80 frá 23. júní 1969, hefur verið undirbúið í heilbrigðis- og tryggingamálaráðuneytinu.

Í aprílmánuði s. l. barst ráðuneytinu bréf Læknafélags Íslands þar sem segir meðal annars: „Stjórn L. Í. telur að skilyrðislaust eigi að breyta núgildandi lækna­lögum á þann veg, að unnt sé að veita erlendum ríkisborgurum, er lokið hafa embættisprófi í læknisfræði við Háskóla Íslands, ótakmarkað lækningaleyfi“.

Bréfi þessu fylgdi ljósrít af bréfi, sem Læknafélaginu hafði borist frá tveim konum, sem lokið höfðu prófi frá lækna­deild Háskóla Íslands. Þær eru báðar giftar íslenskum mönnum, en halda erlendu ríkisfangi sínu. Eftir núgildandi lækna­lögum er því ekki heimilt að veita þeim annað en tímabundið lækningaleyfi og því aðeins að um sé að ræða tiltekið læknisstarf, er enginn íslenskur læknir hefur fengist til að gegna.

Að fenginni jákvæðri umsögn landlæknis um hugmynd að breytingu á lækna­lögum í þessa átt, ákvað ráðuneytið að leggja fyrir þing nú á þessu hausti, tillögu þessa til breytinga á lækna­lögum.

Samkvæmt framansögðu er það meginbreyting frá gildandi lækna­lögum, að hér er gert ráð fyrir því í 2. grein frumvarps þessa, að íslenskt ríkisfang sé ekki skilyrði fyrir veitingu lækningaleyfis.

Aðrar efnisbreytingar eru ekki gerðar frá gildandi lögum. Hins vegar er orða­lagi nokkurra greina breytt til nútímalegra horfs og felld er burtu 13. grein nú­gildandi laga, sem fjallar um borgun fyrir störf lækna, annarra en héraðslækna. Ákvæði þeirrar greinar eru úrelt þar sem nú er fjallað um þetta í lögum um al­mannatryggingar annars vegar og hins vegar í nýsettum lögum um heilbrigðis­þjónustu, sem taka eiga gildi 1. janúar næstkomandi.

Að öðru leyti þarfnast ákvæði frumvarps þessa ekki frekari skýringa.